

Torskfiskaren

av

Björn Ljungquist

Kvällen var kall, mörk och fuktig, en typisk vinterkväll på västkusten. En nurig vind drog ljudligt fram mellan pelarraderna på sjukvårdsförvaltningens stora hus nere vid Rosenlundsgatan. Marja hade en tjock fuskpäls på sig, men tyckte ändå att hon frös. Kvällen var visserligen tidig, men ännu hade det inte syntts några intressenter. Hon gick en sväng bort mot Esperantoplatsen, vände och gick sedan sakta tillbaka. En och annan bil for förbi men ingen gjorde min av att vilja prata med henne.

Marja var nyss fyllda tjugosju år och hade gått här nere i fyra. Hon såg fräsch ut och hade inga missbruksproblem, fränsett att hon rökte kopiöst, men det var ännu inte straffbart. Hennes långa ljusa hår och trevliga leende gjorde att hon var flitigt anlitad och hade hittills tjänat skapligt på sitt val av yrke. Hon hade till och med kunnat sätta in en ansevärd summa på ett par fondsparkonto. Det var i Asienfond och Läkemedel som hon hade det största beloppet och de två fonderna hade också givit bäst avkastning.

Någon hallick hade hon aldrig haft och tänkte inte skaffa någon heller. Visserligen hade det vid två tillfällen dykt upp karlar som bedrev beskyddarverksamhet, men hon hade inte varit intresserad. Den ene hade hotat henne en kväll och tryckt in henne vid garageporten mitt emot Fiskekyrkan, men eftersom Prostitutionsgruppen patrullerade gatan hade hon bara kunnat slita sig loss och gå ut i ljuset igen.

Så hade galningarna i regeringen röstat igenom Torsklagen och gjort det straffbart att köpa sexuella tjänster. Ett tag hade det surrat ett rykte om att det skulle bli förbjudet att gå på gatan också, men när lagen väl antogs så var det bara torskarna som blev förbjudna.

I början efter det att lagen hade trätt i kraft, hade det myllrat av poliser, ända från Hvitfeldtsplatsen och ned till Esperantoplatsen, varenda natt. Kunderna försvann givetvis och ett tag var Marja riktigt bekymrad över hur det skulle utveckla sig. Ronda, den lilla filippinskan som också hade gått härnere några månader och hon hade då satt sig ned och resonerat om saken. Det ingick som regel inte i mönstret att flickorna här nere brukade prata sådär ingående med varandra, man ville inte känna någon, men eftersom situationen var lika prekär för båda två så hade de ändå gjort det.

De hade suttit uppe på ett café på Allégatan och försökt kläcka idéer. De kunde ju vara var som helst, med sin verksamhet nu. De skulle till och med kunna hyra något, men det gällde ju att komma ut med det till kunderna. Att sätta ut en annons i tidningen som man kunnat tidigare, var ju inte att tänka på. Ronda hade föreslagit att de skulle lägga ut en hemsida på internet. Hon kände en som brukade komma till henne och som jobbade med sådant. Honom skulle hon kunna ta och prata med. Då skulle de kunna ta emot efter telefonbeställning och slippa gå ute och frysa. Marja tyckte idén var bra och de beslöt sig för att utveckla den.

Efter ett par veckor hade de också fått sin hemsida. Den hade visserligen kostat den nästan tio tusen, men den såg bra ut och fyllde de krav som de hade ställt, så det tyckte de att det var värt. En liten tvåa i Strömmensberg fick bli arbetslokal och flickorna skötte allt genom mobiltelefon. Det tog ett par dagar innan det första samtalet kom, men sedan hade de riktigt mycket att göra. Lägenheten var idealisk genom att den hade ett rum på vardera sidan av köket, så vid de tillfällen som flickorna hade var sitt besök, så behövde kunderna inte träffa varandra. Det var också en viss säkerhet i att jobba tillsammans med någon.

Marja hade tagit Ronda på ett heligt löfte att hon aldrig skulle berätta om den här lägenheten för sin man. Hon var gift med en lokförare, som söp en hel del och när han var full brukade han roa sig med att klå upp henne. De hade en liten insatslägenhet i Tuve och där framlevde hon sitt civila liv. Därför hände det att hon sov över i deras lägenhet när han var hemma och var ledig.

Trots att de tyckte att de skötte affärerna snyggt och aldrig väsnades, kom en dag en representant för värden upp till dem. Grannarna hade observerat deras förehavanden och klagat. Eftersom de hade hyrt möblerat och endast med ett löfte från värden, så var det inget annat än att flytta.

Under en period försökte de att sköta affärerna som vanligt men kunderna var alltid rädda för att bli upptäckta av polisen, om de gjorde upp affären i en bil parkerad på något mörkt ställe. Därför beslöt Marja att återuppta vandringen på Rosenlund. Det hade ju gått några månader sedan lagen trätt i kraft och den värsta hysterin hade också lagt sig. Marja hade ett par stadiga kunder som var poliser och de pratade med henne ibland om hur hon kunde gå till väga. Hon fick aldrig säga att hon utfört sex mot betalning. Då skulle kunden åka dit direkt. Kunde hon däremot komma överens med kunden att han under tiden de var tillsammans, hade ett foto på henne och ett litet brev, så kunde de alltid anspela på att de hade en affär, som de inte ville skulle komma ut. Det var det än så länge inte någon lag som stadgade emot.

Nu gick Marja och huttrade. Kvällen innan hade hon gjort upp med en snygg karl att hon skulle följa med honom på en nyårsfest. Han var ensam och tyckte att det skulle vara trevligt att fira in det nya millenniet tillsammans med en kvinna. Han skulle betala henne dubbel taxa, men då skulle hon också stanna hos honom tills morgonen därpå. Nyårsfesten skulle vara i en restaurang i city och han hade betalat över två tusen per kuvert. Det var tre kompisar till honom, som var gifta eller förlovade, som också skulle med och eftersom hon inte hade något annat för sig skulle det ju kunna bli ett trevligt avslut på året.

En röd Volvo herrgårdsvagn, som stod inkörd vid gaveln på Fiskekyrkan blinkade till. Marja fattade signalen och korsade gatan. Mannen i bilen öppnade dörren och hon steg in. När de kört en stund och förvissat sig om att ingen följde efter dem frågade mannen om priset.

De kom överens och han körde in på Norra Kustbanegatan och in på den mörka parkeringen under Willinsbron. Akten gick fort och efteråt satt de kvar en stund och rökte. Torsken var vänlig och pratade intresserat med henne. Hon berättade egentligen inget om sig själv, men lyckades ändå hålla konversationen på en hygglig nivå. Han skrattade roat åt hennes idé med att låta honom ha fotot och brevet, men trodde inte att det skulle hjälpa om de blev tagna. Då var hon nära att säga att det var en polis som tipsat henne om det, men hann att tänka sig för.

På nyårsaftonen blev Marja upphämtad utanför Stadsteatern av sin kavaljer. Hon bodde i Guldheden, men ville inte att någon skulle få reda på den adressen, därför hade hon bestämt sig för att ta bussen ned till Götaplatsen. Kavaljeren som presenterat sig som Magnus, kom punktligt. Han tittade beundrande på henne och sade att han tyckte att hon var enastående. Marja hade bestämt sig att inte se kvällen som en affärsuppgörelse och kände sig lite träffad när han gav henne den överenskomna summan. Hon stoppade snabbt ned pengarna i den lilla cocktailväskan med pärlor på.

Inne på restaurangen var det fullt av folk och Marja tyckte att de föll väl in i mängden. Magnus hade en svart smoking och hon hade en vacker blå långklänning, som hon införskaffat för kvällen. En hovmästare lotsade dem till det förbeställda bordet och där

väntade redan två av Magnus kompisar med sina fruar. Han presenterade henne och sade att de var gamla goda vänner.

En flicka kom med en bricka full av champagneglas och bjöd runt. Marja hade bestämt sig för att njuta av kvällen och tog ett. De skålade och stämningen steg förväntansfullt. När de satt och småpratade kom den tredje kamraten med sin dam. Marja hajade till när han kom fram till dem. Det var mannen i den röda Volvon som hon träffat kvällen innan. När Magnus presenterade henne, fick hon reda på att han hette Lars Erik och var läkare på Sahlgrenska. Hans fru som var en liten späd varelse hette Lena och Marja antog att hon var hemmafru.

Marjas beslut att ha roligt den kvällen, gjorde att hon tog ett visst avstånd från sitt andra liv. När det efter maten bjöds upp till dans och Magnus överöste henne med komplimanger, kände hon att kvällen var hennes. Musiken spelade och hon satt inte en endaste dans. När hon tillsammans med en av de andra fruarna smög ut på damtoaletten, sade denna att Magnus kunde vara lycklig som hade en så vacker dam.

Strax innan tolvslaget kunde hon inte hålla Lars Erik ifrån sig längre och när han bjöd upp henne tackade hon ja. De dansade tysta en stund hon följde med i hans armar som en docka. I pausen mellan två danser frågade han viskande henne, hur hon kände Magnus. Hon svarade lite svävande att de känt varandra ett tag. Han bad henne då att inte berätta för honom om att de också hade träffats. Magnus var nämligen hans frus bror och var direktör på ett större läkemedelsföretag. Kom de fram att han också hade träffat henne, så skulle han få stora problem. Magnus däremot hade aldrig varit gift och kompisarna emellan hade ibland undrat om han föredrog det egna könet. Att han nu hade träffat Marja var ju bara bra. Att hon sedan hade dragit en vinstlott, var ju inte heller att förakta. Magnus var nämligen en generös själ.

Musiken spelade upp igen och då såg Marja att Magnus var på väg mot henne. Hon log med hela sitt ansikte när hon föll in i hans armar och dansade ut. Detta artade sig till en riktigt lyckad fest, tänkte hon. Kanske skulle den också kunna påverka hennes framtid. Satsningen på Läkemedelsfonden skulle kanske ge en överraskande stor utdelning.